

Philipsen: Jeg bad om Ordet umiddelbart efter den ærede Finansministers Foredrag for at udtale, hvad jeg først nu faar Lejlighed til, nemlig at jeg i det hele og store er tilfreds med de Bemærkninger, han rettede til mig i Anledning af mine Udtalelser. Ærede Medlemmer, som paa hørte disse Udtalelser, ville maaske have lagt Mærke til, at jeg med meget forskellig Vægt fremsatte to Grupper af Bemærkninger, og nu er det saa heldigt, at den Gruppe af Bemærkninger, paa hvilken jeg lagde mindre Vægt, var den, med Hensyn til hvilken Finansministeren viste sig mindst imødekommende, medens han i alt Fald stillede sig noget venligere over for det, der for mig er det væsentligste, ja, jeg kan næsten sige Livssagen i hele denne Skatteforhandling.

Jeg fremsatte nogle Detailbemærkninger til det foreliggende Forslag om Indkomstskatten. Den ærede Finansminister sagde, at sligt kunde blive taget under Overvejelse, men gav kun ringe Haab om, at der vilde blive taget Hensyn dertil. Nu vel, dette vil blive det kommende Udvalgs Sag, jeg fastholder selvfølgelig mine Bemærkninger Rigtighed, jeg havde selvfølgelig ikke fremsat dem, naar jeg ikke havde været overbevist derom, og den ærede Finansminister udtalte sig jo egentlig heller ikke mod Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt, han fremsatte højest kun en Antydning om det mindre betimelige i disse Bemærkninger Fremkomst. Som sagt, jeg tror, at mine Bemærkninger angaaende Indkomstskattens Paaligningsmaade med Hensyn til Selvangivelsespligten og med Hensyn til den skattepligtige Indkomst ere rigtige ikke blot for Københavns Kommune, der vil blive nødt til at anvende disse Regler, men ogsaa for Staten, naar den vil sikre sig det fulde Udbytte af den ny Indkomst- og Formueskat, men herved skal jeg ikke dvæle videre.

Forinden jeg gaar over til det, som for mig er Hovedsagen, vilde jeg imidlertid gerne i Anledning af i Mellemtiden fremkomne Udtalelser gøre nogle Bemærkninger om Sagen i dens Helhed. Jeg har med særlig Glæde hørt, hvad den ærede sidste Taler har sagt, og jeg kan derfor spare mig nogle af mine Bemærkninger derom. Men jeg kan ikke tilbageholde, at jeg med en vis Beundring og Misundelse hører navnlig unge Medlemmer af dette Ting, som ikke føle sig saa stærkt bundne af Fortiden som vi andre, udtale sig med Friskhed og Frejdighed om at vandre helt ny Baner. Til disse unge Medlemmer af

dette Ting vil man jo selvfølgelig med Glæde stadig nævne det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), stadig et af vore yngste Medlemmer. Men vi andre, som ere mere tunge Naturer, ville vanskeligt kunne gaa disse ny Veje, vi føle os bundne ved vor Deltagelse i Forhandlingerne gennem mange Aar, alle vi i det mindste, som høre til det Parti, i hvilket jeg staaar. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti stillede sig jo noget anderledes. Han benægtede, at Socialdemokratiet i Aarenes Løb havde skiftet Taktik. Jeg skal ikke strides om Ord, men endnu runge i mine Øren Udtalelser fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om den Glæde og Tilfredshed, hvormed ogsaa det socialdemokratiske Parti i sin Tid modtog de af Reedtz-Thott forelagte Skattelovforslag. Det ærede Medlem rettede en stærk Appel til Medlemmer af Flertallet foruden til den høje Regering om at udtale sig om Toldsagen. Jeg kan for mit Vedkommende kun i ringe Grad efterkomme hans Opfordring. Jeg tilstaaar, at for mig er Spørgsmaalet om en Toldlov, som virkelig skulde være tilfredsstillende, en saare vanskelig Sag, som jeg meget vel kan forståa, at man ikke kan tage op samtidig med den nærværende. Ja, hvis den ansvarlige Regering og Flertallet i dette Ting, der jo ogsaa har sin Del af Ansvaret for Forretningernes Førelse, kunde nøjes med Udtalelser som dem, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) fremkom med, ja, saa var jo Sagen meget let, saa skulde vi jo kun sige, at baade Industrien, Haandværket, Byerhvervene i høj Grad trænge til en Toldreform, og at der er de Erhverv, som ligefrem sukke under den nuværende Toldlovs Urimelighed. „Paa en hel Række Punkter“, sagde det ærede Medlem, „trænge vi netop for Industriens Skyld til en Toldreform, nænsom, hensynstagende paa visse Punkter, dristig, frisindet paa andre Punkter. En fornuftig frisindet, paa en Gang landbrugsvenlig og byvenlig Toldreform er netop det, som hele vort Erhvervsliv, hele vort Samfundsliv i allerhøjeste Grad trænge til“. Ja, det er jo fortræffelige Ord, men jeg frygter nok noget for, at en Toldreform, som skulde fyldestgøre alle disse Krav, vilde være som den skønne Pige i Baggesens bekendte Digt: „Ak, den uforlignelige er desværre ikke til!“

Jeg tror, at vi kunne faa en Toldreform, naar vi nedstemme vore Krav dertil, men Spørgsmaalet ligger, fore-